

Del i Agerbruget, saa omfatte de 616,769 Personer. Man vil se, at Stillingen nu er en saadan, at dette Spørgsmaal dog i Virkeligheden kan have Interesse særlig for indtil $\frac{2}{3}$ eller indtil $\frac{3}{4}$ eller i alt Fald efter de forskjellige Skalaer henved $\frac{2}{3}$ af Befolkningen. Jeg mener, at vi have jo ikke alene særlig at se paa Enkelte, vi ere Repræsentanter for Arbeidere, Industridrivende, Gaardmænd, Proprietærer og Godseiere. Vi maa se paa de sælles Interesser, og jeg formener nu, at hverken de partikulære eller almindelige Interesser ville følge Ministerens Forslag. Man har jagt med Hensyn til Arbejderne, at vi ikke skulde stabe os med at sige, at dette Forslag berørte Smaaafolk, og at det var at opagitere en Stemning, som ikke var sund. Jeg vil inarere vende det om og sige, at de ere blevne sentimentale, som paa Kontorer osv. have arbeidet sig ind i en theoretisk Bogt, der hverken i den praktiske Forretningsverden eller lige overfor Samfundets Behov holder Stif. Ja, Et kunde maaste berolige mig Noget, og det var, hvis det ærede Medlem fra Fredericia (Dusen) vilde gennemføre sin Tante saaledes, at den i alt Fald bliver sat ind i Loven og gennemført samtidig med Ministerens skarpe Forbud mod Margarin, den Tante nemlig, at enhver Smaamand skulde have en Ko med Jord til. Jeg troede, det var en Ko alene; men han skulde nok have en Ko med tilstrækkelig Jord til en Ko, det vil være en 3 Ddr. Vand i Gjennemsnit efter Danmarks Jord, det bliver ikke for Meget. Kunde denne Tante gennemføres, vilde jeg anbefale det ærede Medlem, som er for Loven, og som har en god Villie lige overfor Smaaafolk — og det maa jo være ikke alene paa Landet, men ogsaa i Byerne — at han vilde sætte dette System ind i Loven, da vil jeg tage under den nøieste Oververveelse, om jeg ikke skulde følge ham og Ministeren paa dette Sted. Men naar man siger: Vent bare, saa skal Du nok faae Koen en anden Gang, naar vi blot nu faae Loven, da vil jeg sige, at vi have levet for længe paa den Slags Løfter, de betyde ingen Ting. Naar vi ikke kunne gjøre Andet for Smaaafolk end vedtage flette Love, mener jeg, at det er vor Bligt Intet at gjøre. De have været taalmodige, naar vi i trange Tider have sagt: Vi kunne ikke gjøre Andet end forhindre flette Love; men naar vi nu vedtage flette Love, kunde det være, at Taalmodigheden bristede. Derfor siger jeg: Maa jeg bede at faae Koen og Jorden ind i Loven. Præstegaardene ville ikke slaa til og Herregaardene heller ikke, vi have adskillige Steder for saa af dem dertil;

men Smørproducenterne maa aflevere nogle Ektr. Land, som man for nogle Aar siden har rost sig af at ville give. Jeg vil bede de ærede Lovbenner tage dette under Overveelse. Lad os ellers være fri for den Tale om Koen og Jorden. Ja, vilde man bruge Statistiken paa samme Maade hertilands, som det ærede Medlem fra Ribe (Bust) bruger den hollandske, saa veed jeg ikke, hvad man kan faae ud deraf. Vi huffe jo Allesammen, hvorledes det gif i vor Barndom. Jeg veed da i alt Fald, at ingen Trængende gif ud fra det Sted, hvor jeg havde hjemme, uden en Taar Mælk i Krufften. De Tider ere nu væsentlig forbi; og ikke blot det, men de Tider ville sikkert komme, da det bliver aldeles umuligt for dem, i alt Fald maaste udenfor Sygdomstilsælde, at kjøbe Mælk. Man indgaar jo paa Forpligtelser til udenfor sit eget Brug at levere al Mælken til Andelsmeierierne osv. Den Gang havde man kun fint Smør fra Herregaardene, og ved Siden deraf havde man ogsaa anden, tredie, fjerde Klasse Smør, Smør nok til billig Pris, men det var saa ogsaa derefter. Disse Forhold i den indenlandske Produktion ere nu fuldstændig forandrede for Smaamanden, og godt er det for Smørrets Bedkommende, at de ere forandrede. Udviklingen gaar i Retning af — og det er i høj Grad glædeligt at alle komme op til første Klasse Smør, og det er næsten en Skam, at man ikke arrangerer sig saaledes med hinanden, at man kan fabricere saadant Smør.

Nu siger man, at i Rusland forbyde de Kunstsmørret og sætte rødt Margarin paa Bordet for deres Arbeidere og Embedsmænd. Ja, russiske ere vi, vi ere meget russisk sindede, det vil jeg nok sige; om det er en Vre for os eller for Rusland, skal jeg lade staa hen. Men at dette Exempel med det røde Smør, som man i Rusland giver ikke blot Nihilisterne — det gif endda an — men ogsaa Andre, skulde være i høj Grad tiltalende for os, skønner jeg dog ikke. Vi maa nemlig huffe, at i de allerfleste Egne af Rusland leve Folk utvivlsomt med Hensyn til deres Smørproduktion i en Tilstand, som er langt under den, vi levede under for en 20—30 Aar siden. De kunne ikke forsende Smørret, og Arbejderne kunne kjøbe det til lave Priser. Dels er Fragten dyrere, dels er Varen derefter. Hvad i Alverden ville De med det russiske Exempel her? Skal Ruslands Exempel vise os Noget, da skal det vise os, at i de nærmeste Provindser arbejde de sig op i fint Smør, og at de mulig ville kunne komme til at konkurrere med os paa England, skøndt jeg tror, det vil